

Arrest

nr. 337 231 van 5 december 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. RAHOU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 september 2021 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 2 oktober 2023 om internationale bescherming. Op 6 november 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Uw jongste jaren bracht u door in Choco, Colombia waar u zo'n 4 jaar woonde. Daarna woonde u zo'n 11 à 12 jaar in Maria La Baja, vooraleer naar La Guajira te verhuizen. Na het afronden van uw middelbaar ging u weer naar Maria La Baja, waar u universitaire studies aanving. Die maakte u niet af en u keerde terug naar La Guajira, waar u verschillende jobs uitoefende zoals

mototaxi, toeristische gids, host in restaurants, bartender en kok en dit gedurende 3 jaar, tot aan het moment van uw vertrek uit Colombia.

In Colombia werd u, net zoals uw familie voordien, blootgesteld aan confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling en met de regering. Uw moeder is meermaals moeten weglopen met u om te kunnen ontsnappen aan deze benarde situatie.

Op drie- of vierjarige leeftijd verhuisde uw gezin naar Mahates in het departement Bolivar in Colombia. U kende er gedurende 7 jaar een zorgeloze jeugd op een boerderij, eigendom van een zekere Capitan. Deze Capitan schakelde soldaten in om de regio veilig te houden.

Uw ouders zijn gescheiden toen u 12 jaar oud was. U bleef nog 3 jaar bij uw vader wonen, en trok daarna in bij uw moeder en haar partner in Palomino in het departement La Guajira in Colombia. Daar werd u weer geconfronteerd met de paramilitairen en de guerrilla.

Op uw vijftiende wou u beginnen uitgaan met vrienden, maar uw moeder liet dit niet toe. Er werden namelijk brieven rondgestuurd met de melding dat wie na 19u of 20u naar buiten kwam, gevonden en vermoord zou worden. Op uw school zag u hoe jongeren gerekruteerd werden. U begon meer en meer te beseffen in welke realiteit u leefde.

Toen u terugkeerde naar La Guajira na twee jaar aan de universiteit in Maria La Baja en begon te werken als taxichauffeur. Onder uw clientele bevonden zich ook paramilitairen. Toen u in een bar werkte moest u ook afpersingsgeld overhandigen. Op een avond, toen u naar huis ging na middernacht werd u tegengehouden en bedreigd met een wapen. Er werd u ook eens 1,5 miljoen euro aangeboden om te werken voor een gewapende groepering.

U kreeg schrik dat de gewapende groeperingen u iets zouden aandoen. Door heel de situatie werd u depressief. U leerde toen uw toenmalige vriendin kennen en vertelde haar over de situatie die u meemaakte. Jullie leefden eerst samen in Palomino en verhuisden daarna naar uw moeder.

U begon samen met uw vriendin te overleggen dat het misschien beter was om naar België te komen, waar zij vandaan komt, omdat u hier meer kansen zou krijgen en uw universitaire studies zou kunnen afmaken.

U vertrok op 18 juli 2021 uit Colombia en kwam diezelfde dag toe in Mexico. Daar verbleef u tot 11 september 2021 om vervolgens door te reizen naar Spanje, waar u op 12 september aankwam. U vertrok op 28 september uit Spanje om op 29 september 2021 aan te komen in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 2 oktober 2023.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: de resolutie ter bevestiging van de inschrijving van uw vader in het slachtofferregister; de Colombiaanse identiteitskaart van uw vader, moeder en zus; uw Colombiaans paspoort; uw Colombiaanse identiteitskaart; een USB-stick met documenten aangaande uw reisweg, krantenartikels en het bewijs van ontheemding van uw gezin in 2002 en een rapport over terrorisme uit 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest vermoord in Colombia te worden door gewapende groeperingen. Na het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit het persoonlijk onderhoud concreet naar voren komt dat uw vrees zich vooral berust op de algemene veiligheidssituatie in uw regio. U vreest namelijk niet één welbepaalde persoon of welbepaalde gewapende groepering, maar verwijst eerder naar het feit dat u in een onveilige situatie terecht zou kunnen komen (CGVS, p. 6). Concreet gevraagd naar wie u dan precies vreest,

verwijst u naar de gewapende groeperingen in het algemeen. U benadrukt daarbij dat het gaat om grote organisaties en benoemt specifiek de paramilitairen, de FARC, de ELN en de gewapende strijdkrachten (CGVS, p. 7).

Deze vaststelling dat uw vrees zich berust op de loutere aanwezigheid van gewapende groeperingen en niet op een individuele, persoonlijke vervolging of risico op ernstige schade wordt bevestigd wanneer u de kans krijgt om uitgebreid te vertellen over de redenen waarom u Colombia verlaten hebt en niet terug kan keren. U haalt er verschillende incidenten aan waarbij u rechtstreeks in aanraking kwam met een vermeend lid van een gewapende groepering. Uit uw vertelling blijkt echter dat uw betrokkenheid bij deze incidenten eerder toevallig van aard is, en dat u dus nooit specifiek geviseerd en / of vervolgd werd of werkelijk een risico op ernstige schade liep.

Zo maakt u gewag van een incident in 2020 waarbij u na middernacht, bij het naar huis wandelen na uw werk ter hoogte van een bar aangesproken werd door een persoon die u bedreigde met een pistool (CGVS, p. 8; p. 12). Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u over de afloop van dit incident tegenstrijdige verklaring neerlegt. Eerst beweert u namelijk dat u deze persoon confronteerde, waarop deze persoon kalmeerde (CGVS, p. 8). Later verklaart u dat deze man bleef dreigen nadat u hem aansprak en dat de situatie pas kalmeerde nadat hij weggeroepen werd door iemand (CGVS, p. 12). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw relaas meteen aan. Maar ook indien er enige geloofwaardigheid aan uw relaas gehecht zou kunnen worden, dan nog dient vastgesteld te worden dat deze situatie eerder toevallig van aard was en u hier geen verdere problemen door kende. Zo ging deze persoon weer zonder meer weg wanneer hij geroepen werd. U vertelt verder dat u de man zelf niet kende, maar u herkende wel zijn kompaan met wie hij aan tafel zat. Van die laatste weet u namelijk dat hij vaak afpersingsgeld afhaalt en deel uitmaakt van een gewapende groepering. U concludeerde dat uw aanvaller dus ook lid moet zijn geweest van dezelfde gewapende groepering (CGVS, p. 12). Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit berust op een veronderstelling, en dat u dus niet concreet kan aantonen dat de persoon die u met een wapen bedreigde, ook effectief lid is van een gewapende groepering. Wat er ook van zij, de man die u aansprak en met een pistool bedreigde zag u nooit meer na het incident, maar zijn kompaan wel (CGVS, p. 12). Hij was namelijk ook mototaxi en toeristische gids, beroepen die u ook af en toe uitoefende. Na het incident, dat in 2020 plaatsvond, heeft deze kompaan u echter nooit meer aangesproken (CGVS, p. 13). Hieruit vloeit voort dat de persoon die u met een pistool bedreigde u dus niet persoonlijk viseerde en u later dan ook nooit meer opzocht. Indien hij u na het incident had willen treffen, dan was hij hiertoe in de mogelijkheid aangezien u nog enkele maanden ter plaatse bleef en u zijn kompaan regelmatig tegenkwam.

U vertelt verder ook dat u midden 2020 aangesproken werd door een dealer die lid is van de paramilitairen. Hij bood u 1,5 miljoen Colombiaanse pesos aan om voor zijn groepering te werken. U ging niet in op het aanbod en zag deze dealer nog meerdere keren aangezien hij altijd rondhing in diezelfde buurt. Het bleef bij een eenmalig aanbod om lid te worden (CGVS, p. 13). Het feit dat u deze dealer nog meerdere keren tegen het lijf liep maar dat hij u gewoon met rust liet, toont aan dat hij en zijn gewapende groepering het niet op u gemunt hadden, maar dat het ook hier om een eenmalig feit gaat dat geen verdere gevolgen kende.

Ook maakt u melding van het feit dat u een tiental keer in opdracht van uw werkgever afpersingsgeld moest betalen aan een lid van de paramilitairen. U geeft echter aan dat u niet persoonlijk aangesteld werd als verantwoordelijke hiervoor, maar dat het eerder een kwestie was van wie op het moment van de betaling aanwezig was in de bar (CGVS, p. 13). U betaalde dit steeds aan dezelfde man, een man die u ook regelmatig buiten die context zag. Uzelf had buiten het overhandigen van het afpersingsgeld geen rechtstreeks contact met hem, maar wel mensen die u kende (CGVS, p. 14). Ook hier dient weer vastgesteld te worden dat het hier eerder gaat over een context waarbij u in opdracht van uw werkgever afpersingsgeld moest overhandigen aan een lid van de paramilitairen. U was echter niet het slachtoffer van deze afpersing, en het feit dat u soms aangesteld werd om het geld te overhandigen impliceerde geen verdere gevolgen aangezien u verder buiten die context met rust gelaten werd.

U vertelt ook over een incident waarbij er een vriend van een vriend doodgeschoten werd in een nachtclub waar u aanwezig was. Uzelf was echter niet betrokken bij dit voorval en u kende het slachtoffer niet echt (CGVS, p. 14).

Ook het feit dat u paramilitairen zou hebben vervoerd in het kader van uw werk als taxichauffeur is onvoldoende om een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen. U verklaart hier louter over dat zij daar ook woonden en dat zij ook gebruik maken van motortaxi's (CGVS, p. 8).

Wat u met bovenstaande incidenten voornamelijk aantoon, is een algemene context, de algemene veiligheidssituatie die in Colombia en meer specifiek in het departement La Guarija heerst. Hoewel het CGVS het geweld dat gepaard gaat met de aanwezigheid van gewapende groeperingen erkent en ten eerste betreurt, dient voor het bekomen van een status van internationale bescherming in uw hoofde een

persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aangetoond te worden. Wat u met de bovenstaande incidenten aantoonde is de algemene context in dewelke u leefde, maar u slaagde er niet in aan te tonen dat u zelf persoonlijk zodanig geïmponeerd wordt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren of een risico op ernstige schade loopt.

Geconfronteerd met het feit dat u feiten aanhaalt die kaderen in een algemene context van aanwezigheid van gewapende groeperingen maar dat u niet persoonlijk vervolgd wordt, bevestigt u bovendien dat het inderdaad niet zo is dat een gewapende organisatie naar u persoonlijk op zoek is (CGVS, p. 15). Dit bevestigt nogmaals de vaststelling hierboven dat er op basis van uw verklaring in uw hoofd geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vastgesteld kan worden.

Buiten de situaties die u zelf meemaakte, haalt u ook aan dat uw gezin ontheemd werd en dat zowel de familie van uw moeder als de familie van uw vader ernstig geleden hebben onder de guerrilla en de paramilitairen. U heeft het gevoel dat deze situaties zich blijven herhalen en zich uitgebreid hebben naar uw leven en verklaart dan ook dat deze herhaling van de geschiedenis bij u een gevoel van onveiligheid opwekt (CGVS, p. 9). Concreet gevraagd naar wat u precies bedoelt met deze uitbreiding naar uw leven, de herhaling en het gevoel van onveiligheid, geeft u geen verdere specifieke voorbeelden (CGVS, p. 9). Gevraagd of u iets heeft meegemaakt gelinkt aan de problemen van uw ouders en grootouders, verwijst u naar de feiten die hierboven reeds besproken werden (CGVS, p. 9). U vertelt verder dat u pas in België beseftte dat de situaties die u in Colombia meemaakte niet normaal waren maar u deze als normaal beschouwde toen u zich daar bevond omdat u nooit niets anders gekend heeft (CGVS, p. 10). Er werd u tweemaal gevraagd of u door te verwijzen naar wat uw ouders meemaakten, eigenlijk bedoelde dat zij in dezelfde context hebben geleefd als u, namelijk in de aanwezigheid van gewapende groeperingen. U beantwoordde dit tweemaal bevestigend (CGVS, p. 10; p. 17). Gevraagd of u doelt op een algemene context van aanwezigheid van gewapende groeperingen maar dat u niet persoonlijk vervolgd wordt, antwoordt u dat u wel het gevoel heeft dat iemand u vervolgd wanneer er een wapen op u gericht wordt, maar dat het inderdaad niet zo is dat een gewapende groepering naar u op zoek is (CGVS, p. 15). Ook hier kan er dus geen vrees op vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofd worden vastgesteld.

In het licht van de ontheemding legt u ook een document neer dat aantoonde dat uw vader opgenomen werd in het slachtofferregister (document 1) alsook een certificaat dat uw gezin erkent als slachtoffers van ontheemding in 2002 (document 7C). Over deze documenten verklaart u dat uw vader een vergoeding in geld of gronden aanvroeg, maar hier ondertussen al 9 jaar op wacht (CGVS, p. 11). Hoewel het CGVS betreurt dat uw familie het slachtoffer werd van ontheemding, kadert dit feit opnieuw binnen de algemene context van uw land en vloeit uit deze ontheemding niet automatisch een actuele, persoonlijk vrees of een risico op ernstige schade in uw hoofd voort.

Tenslotte dient ook de laattijdigheid van uw verzoek aangestipt te worden. U kwam namelijk in België aan op 29 september 2021. U diende uw verzoek om internationale bescherming ruim twee jaar later, op 2 oktober 2023 in. Concreet gevraagd naar de reden voor dit laattijdig indienen van uw verzoek, legt u uit dat u naar België kwam met uw toenmalige vriendin en dat u via een aanvraag tot wettelijk samenwonen legaal in België hoopte te kunnen blijven. Deze aanvraag werd tweemaal geweigerd, en uw relatie kwam ten einde waardoor u geen derde poging ondernam (CGVS, p. 15). Het feit dat u een relatie had en op die manier in België hoopte te blijven, staat echter in geen geval de mogelijkheid om asiel aan te vragen in de weg. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk alles in het werk stelt om buiten zijn land van oorsprong zo snel mogelijk effectieve bescherming te krijgen. Van iemand die een werkelijke vrees koestert verwacht men namelijk dat die persoon er alles aan doet om zijn veiligheid zo snel mogelijk te vrijwaren. Het feit dat u dus slechts ruim twee jaar na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende, ondermijnt een vrees in uw hoofd.

Gezien het geheel van bovenstaande feiten heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben louter betrekking tot uw identiteit, hetgeen hier niet onmiddellijk ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de identiteitskaart van uw vader, uw moeder en uw zus. Het certificaat ter bevestiging van ontheemding en de inschrijving in het slachtofferregister werden reeds hierboven besproken. De krantenartikels die u neerlegde hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie maar gaan louter over de algemene situatie in Colombia. Dezelfde conclusie kan getrokken worden over het rapport over terrorisme dat u neerlegde. De verschillende bewijzen die u voorlegde ter staving van uw reisweg hebben geen betrekking op de problemen die u in Colombia kende.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadagroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de

niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker gaat theoretisch in op enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen, de bewijslast en het voordeel van de twijfel. Hij is van mening dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Verder licht hij zijn middel als volgt toe:

“Verzoeker is een jonge Colombiaan die een ernstig risico loopt gedwongen gerekruteerd te worden in Colombia..

Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in Colombia niet kent. Verzoeker werd immers reeds bedreigd.

Hij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor zijn leven bij terugkeer naar Colombia.

Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

B. Problemen met de gewapende groeperingen

7.- Verzoeker wordt al jaren bedreigd door leden van de gewapende groeperingen. Tot op heden zijn er een groot aantal gewapende groeperingen actief in Colombia.

Het moge aldus niet verwonderen dat voor de bewoners van Colombia de intimidaties door bendeleden deel uitmaken van het dagelijkse leven.

Verzoeker gaf in het verloop van het verhoor meerdere malen gedetailleerde informatie over de bedreigingen die hij ontvangen heeft. Klaarblijkelijk volstonden deze gegevens niet omdat het niet dat ene gegeven was dat verweerder in gedachten had.

Zoals uit verschillende bronnen blijkt, is onder andere de FARC nog steeds zeer actief in Colombia. De FARC heeft tot op heden een grote aanhang.

Zo valt het volgende te lezen op de website van de Humans right Watch:

“(…)”

En nog:

“(…)”

Verder in deze lijn, komt het verhaal van verzoeker dan ook als geloofwaardig over.

Verzoeker heeft alle mogelijke voorzorgsmaatregelen genomen totdat hij geen andere oplossing meer zag dan zijn herkomstland te verlaten. Het is aldus niet redelijk van de verwerende partij om zijn vrees om die reden in twijfel te trekken, zoals zij tevens verder in de beslissing doet.

Verzoeker wenst nog verder in deze lijn te benadrukken dat uit bovenstaande volgt dat verweerder op dit punt niet doorgevraagd heeft, zodat verzoeker alle onduidelijkheid uit de wereld kon helpen of meer details kon verschaffen. Verweerder blijft in gebreke en weerhoudt enkel en alleen negatieve interpretaties aan het verhoor van verzoeker.

Verzoeker verdient het voordeel van de twijfel. Het zou zéér redelijk geweest zijn om verzoeker opnieuw te horen aangaande deze elementen en hem de kans te geven het één en ander nader toe te lichten...

C. Laattijdigheid verzoek internationale bescherming

8.

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij eerst twee aanvragen wettelijke samenwoning ingediend heeft en zijn aanvraag tot internationale bescherming aldus laattijdig ingediend zou hebben en dat daardoor aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht.

In deze wenst verzoeker te benadrukken dat hij middels wettelijke samenwoning en gezinshereniging legaal in België wenste verblijven waardoor hij in bepaalde zin ook beschermd zou zijn.

Verweerder faalt rekening te houden met bovenstaande gegevens en is om die reden tot een foutieve conclusie gekomen.

D. Conclusie

9.- Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Verweerder blijft maar beweren dat het verhaal van verzoeker onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Verweerder kan niet aan ‘cherry picking’ doen en de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoeker trachten te ondermijnen.

Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoeker duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging.

Zoals hierboven uiteengezet, zijn de motieven om te besluiten dat verzoeker een ernstige vrees voor vervolging kent, overtuigend. Verweerder zoekt spijkers op laag water, geeft verzoeker absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie.

Verzoeker heeft nochtans duidelijke verklaringen afgelegd over de bedreigingen die hij diende te ondergaan. Verweerder heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker is op geen enkel punt diepgaand. Verweerder diende verder door te vragen zodat verzoeker eventuele onduidelijkheden konden uitklaren.

Het feit dat verweerder over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van haar onderzoekplicht ontslaan.

Verzoeker is tot het uiterste gegaan in zijn medewerkingsplicht en heeft alle vragen inhoudelijk beantwoord alsook getracht keer op keer te verklaren waarom hij niet op de hoogte was van bepaalde details.

Doch slaagt verweerder er in om zijn asielverhaal van tafel te vegen door het geven van slechts vier zeer vage argumenten.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem te erkennen als vluchteling, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en “*in meest ondergeschikte orde*” de bestreden beslissing te vernietigen “*teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken*”.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 26 mei 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota naar waarbij ze een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Colombia en verwijst naar de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 10 april 2025 als bijkomende informatiebron.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

3.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing in zijn eerste middel naar artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, nu (i) zijn vrees berust op de loutere aanwezigheid van gewapende groeperingen en niet op een individuele, persoonlijke vervolging of risico op ernstige schade, (ii) uit de ontheemding van zijn familie, die kadert binnen de algemene context van zijn land, niet automatisch een actuele, persoonlijke vrees of een risico op ernstige schade voortkomt en (iii) het feit dat hij slechts ruim twee jaar na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende, zijn vrees ondermijnt, omdat (B) de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan deze vaststellingen en omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Colombia, uit vrees dat de gewapende groeperingen hem iets zullen aandoen.

De Raad is na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit het persoonlijk onderhoud concreet naar voren komt dat uw vrees zich vooral berust op de algemene veiligheidssituatie in uw regio. U vreest namelijk niet één welbepaalde persoon of welbepaalde gewapende groepering, maar verwijst eerder naar het feit dat u in een onveilige situatie terecht zou kunnen komen (CGVS, p. 6). Concreet gevraagd naar wie u dan precies vreest, verwijst u naar de gewapende groeperingen in het algemeen. U benadrukt daarbij dat het gaat om grote organisaties en benoemt specifiek de paramilitairen, de FARC, de ELN en de gewapende strijdkrachten (CGVS, p. 7).

Deze vaststelling dat uw vrees zich berust op de loutere aanwezigheid van gewapende groeperingen en niet op een individuele, persoonlijke vervolging of risico op ernstige schade wordt bevestigd wanneer u de kans krijgt om uitgebreid te vertellen over de redenen waarom u Colombia verlaten hebt en niet terug kan keren. U haalt er verschillende incidenten aan waarbij u rechtstreeks in aanraking kwam met een vermeend lid van een gewapende groepering. Uit uw vertelling blijkt echter dat uw betrokkenheid bij deze incidenten eerder toevallig van aard is, en dat u dus nooit specifiek gevisieerd en / of vervolgd werd of werkelijk een risico op ernstige schade liep.

Zo maakt u gewag van een incident in 2020 waarbij u na middernacht, bij het naar huis wandelen na uw werk ter hoogte van een bar aangesproken werd door een persoon die u bedreigde met een pistool (CGVS, p. 8; p. 12). Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u over de afloop van dit incident tegenstrijdige verklaring neerlegt. Eerst beweert u namelijk dat u deze persoon confronteerde, waarop deze persoon kalmeerde (CGVS, p. 8). Later verklaart u dat deze man bleef dreigen nadat u hem aansprak en dat de situatie pas kalmeerde nadat hij weggeroepen werd door iemand (CGVS, p. 12). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw relaas meteen aan. Maar ook indien er enige geloofwaardigheid aan uw relaas gehecht zou kunnen worden, dan nog dient vastgesteld te worden dat deze situatie eerder toevallig van aard was en u hier geen verdere problemen door kende. Zo ging deze persoon weer zonder meer weg wanneer hij geroepen werd. U vertelt verder dat u de man zelf niet kende, maar u herkende wel zijn kompaan met wie hij aan tafel zat. Van die laatste weet u namelijk dat hij vaak afpersingsgeld afhaalt en deel uitmaakt van een gewapende groepering. U concludeerde dat uw aanvaller dus ook lid moet zijn geweest van dezelfde gewapende groepering (CGVS, p. 12). Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit berust op een veronderstelling, en dat u dus niet concreet kan aantonen dat de persoon die u met een wapen bedreigde, ook effectief lid is van een gewapende groepering. Wat er ook van zij, de man die u aansprak en met een pistool bedreigde zag u nooit meer na het incident, maar zijn kompaan wel (CGVS, p. 12). Hij was namelijk ook mototaxi en toeristische gids, beroepen die u ook af en toe uitoefende. Na het incident, dat in 2020 plaatsvond, heeft deze kompaan u echter nooit meer aangesproken (CGVS, p. 13). Hieruit vloeit voort dat de persoon die u met een pistool bedreigde u dus niet persoonlijk viseerde en u later dan ook nooit meer opzocht. Indien hij u na het incident had willen treffen, dan was hij hiertoe in de mogelijkheid aangezien u nog enkele maanden ter plaatse bleef en u zijn kompaan regelmatig tegenkwam.

U vertelt verder ook dat u midden 2020 aangesproken werd door een dealer die lid is van de paramilitairen. Hij bood u 1,5 miljoen Colombiaanse pesos aan om voor zijn groepering te werken. U ging niet in op het aanbod en zag deze dealer nog meerdere keren aangezien hij altijd rondhing in diezelfde buurt. Het bleef bij een eenmalig aanbod om lid te worden (CGVS, p. 13). Het feit dat u deze dealer nog meerdere keren tegen het lijf liep maar dat hij u gewoon met rust liet, toont aan dat hij en zijn gewapende groepering het niet op u gemunt hadden, maar dat het ook hier om een eenmalig feit gaat dat geen verdere gevolgen kende.

Ook maakt u melding van het feit dat u een tiental keer in opdracht van uw werkgever afpersingsgeld moest betalen aan een lid van de paramilitairen. U geeft echter aan dat u niet persoonlijk aangesteld werd als verantwoordelijke hiervoor, maar dat het eerder een kwestie was van wie op het moment van de betaling aanwezig was in de bar (CGVS, p. 13). U betaalde dit steeds aan dezelfde man, een man die u ook regelmatig buiten die context zag. Uzelf had buiten het overhandigen van het afpersingsgeld geen rechtstreeks contact met hem, maar wel mensen die u kende (CGVS, p. 14). Ook hier dient weer vastgesteld te worden dat het hier eerder gaat over een context waarbij u in opdracht van uw werkgever afpersingsgeld moest overhandigen aan een lid van de paramilitairen. U was echter niet het slachtoffer van deze afpersing, en het feit dat u soms aangesteld werd om het geld te overhandigen impliceerde geen verdere gevolgen aangezien u verder buiten die context met rust gelaten werd.

U vertelt ook over een incident waarbij er een vriend van een vriend doodgeschoten werd in een nachtclub waar u aanwezig was. Uzelf was echter niet betrokken bij dit voorval en u kende het slachtoffer niet echt (CGVS, p. 14).

Ook het feit dat u paramilitairen zou hebben vervoerd in het kader van uw werk als taxichauffeur is onvoldoende om een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen. U verklaart hier louter over dat zij daar ook woonden en dat zij ook gebruik maken van motortaxi's (CGVS, p. 8).

Wat u met bovenstaande incidenten voornamelijk aantoont, is een algemene context, de algemene veiligheidssituatie die in Colombia en meer specifiek in het departement La Guajira heerst. Hoewel het CGVS het geweld dat gepaard gaat met de aanwezigheid van gewapende groeperingen erkent en ten eerste betreurt, dient voor het bekomen van een status van internationale bescherming in uw hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aangetoond te worden. Wat u met de bovenstaande incidenten aantoont is de algemene context in dewelke u leefde, maar u slaagde er niet in aan te tonen dat u zelf persoonlijk zodanig gevisieerd wordt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren of een risico op ernstige schade loopt.

Geconfronteerd met het feit dat u feiten aanhaalt die kaderen in een algemene context van aanwezigheid van gewapende groeperingen maar dat u niet persoonlijk vervolgd wordt, bevestigt u bovendien dat het inderdaad niet zo is dat een gewapende organisatie naar u persoonlijk op zoek is (CGVS, p. 15). Dit bevestigt nogmaals de vaststelling hierboven dat er op basis van uw verklaring in uw hoofde geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vastgesteld kan worden.

Buiten de situaties die u zelf meemaakte, haalt u ook aan dat uw gezin ontheemd werd en dat zowel de familie van uw moeder als de familie van uw vader ernstig geleden hebben onder de guerrilla en de paramilitairen. U heeft het gevoel dat deze situaties zich blijven herhalen en zich uitgebreid hebben naar uw leven en verklaart dan ook dat deze herhaling van de geschiedenis bij u een gevoel van onveiligheid opwekt (CGVS, p. 9). Concreet gevraagd naar wat u precies bedoelt met deze uitbreiding naar uw leven, de herhaling en het gevoel van onveiligheid, geeft u geen verdere specifieke voorbeelden (CGVS, p. 9). Gevraagd of u iets heeft meegemaakt gelinkt aan de problemen van uw ouders en grootouders, verwijst u naar de feiten die hierboven reeds besproken werden (CGVS, p. 9). U vertelt verder dat u pas in België beseftte dat de situaties die u in Colombia meemaakte niet normaal waren maar u deze als normaal beschouwde toen u zich daar bevond omdat u nooit niets anders gekend heeft (CGVS, p. 10). Er werd u tweemaal gevraagd of u door te verwijzen naar wat uw ouders meemaakten, eigenlijk bedoelde dat zij in dezelfde context hebben geleefd als u, namelijk in de aanwezigheid van gewapende groeperingen. U beantwoorde dit tweemaal bevestigend (CGVS, p. 10; p. 17). Gevraagd of u doelt op een algemene context van aanwezigheid van gewapende groeperingen maar dat u niet persoonlijk vervolgd wordt, antwoordt u dat u wel het gevoel heeft dat iemand u vervolgd wanneer er een wapen op u gericht wordt, maar dat het inderdaad niet zo is dat een gewapende groepering naar u op zoek is (CGVS, p. 15). Ook hier kan er dus geen vrees op vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde worden vastgesteld.

In het licht van de ontheemding legt u ook een document neer dat aantoonst dat uw vader opgenomen werd in het slachtofferregister (document 1) alsook een certificaat dat uw gezin erkent als slachtoffers van ontheemding in 2002 (document 7C). Over deze documenten verklaart u dat uw vader een vergoeding in geld of gronden aanvraagde, maar hier ondertussen al 9 jaar op wacht (CGVS, p. 11). Hoewel het CGVS betreurt dat uw familie het slachtoffer werd van ontheemding, kadert dit feit opnieuw binnen de algemene context van uw land en vloeit uit deze ontheemding niet automatisch een actuele, persoonlijk vrees of een risico op ernstige schade in uw hoofde voort.

Tenslotte dient ook de laattijdigheid van uw verzoek aangestipt te worden. U kwam namelijk in België aan op 29 september 2021. U diende uw verzoek om internationale bescherming ruim twee jaar later, op 2 oktober 2023 in. Concreet gevraagd naar de reden voor dit laattijdig indienen van uw verzoek, legt u uit dat u naar België kwam met uw toenmalige vriendin en dat u via een aanvraag tot wettelijk samenwonen legaal in België hoopte te kunnen blijven. Deze aanvraag werd tweemaal geweigerd, en uw relatie kwam ten einde waardoor u geen derde poging ondernam (CGVS, p. 15). Het feit dat u een relatie had en op die manier in België hoopte te blijven, staat echter in geen geval de mogelijkheid om asiel aan te vragen in de weg. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk alles in het werk stelt om buiten zijn land van oorsprong zo snel mogelijk effectieve bescherming te krijgen. Van iemand die een werkelijke vrees koestert verwacht men namelijk dat die persoon er alles aan doet om zijn veiligheid zo snel mogelijk te vrijwaren. Het feit dat u dus slechts ruim twee jaar na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende, ondermijnt een vrees in uw hoofde.

(...)

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben louter betrekking tot uw identiteit, hetgeen hier niet onmiddellijk ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de identiteitskaart van uw vader, uw moeder en uw zus. Het certificaat ter bevestiging van ontheemding en de inschrijving in het slachtofferregister werden reeds hierboven besproken. De krantenartikels die u neerlegde hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie maar gaan louter over de algemene situatie in Colombia. Dezelfde conclusie kan getrokken worden over het rapport over terrorisme dat u neerlegde. De verschillende bewijzen die u voorlegde ter staving van uw reisweg hebben geen betrekking op de problemen die u in Colombia kende."

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris en het verwijzen naar algemene informatie, blijft hij daartoe echter in gebreke.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn profiel als "jonge Colombiaan die een ernstig risico loopt gedwongen gerekruteerd te worden in Colombia". De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS inderdaad aangaf dat hij werd aangesproken door een dealer die lid is van de paramilitairen en hem een bedrag van anderhalf miljoen pesos aanbood om voor zijn groepering te werken. Verzoeker weigerde dit, maar werd erna niet meer aangesproken, noch kende dit voorval enig ander gevolg (administratief dossier, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Hieruit kan dan ook niet besloten worden dat verzoeker een ernstig risico loopt gedwongen gerekruteerd te worden, zoals door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld. Door verder louter te stellen dat de adjunct-commissaris de werking van de bendes in Colombia niet kent, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die deze analyse kan weerleggen of ontcrachten.

Waar verzoeker verder verwijst naar informatie aangaande de aanwezigheid van de gewapende groeperingen in Colombia en stelt dat zijn verhaal in dit kader dan ook als geloofwaardig overkomt, wijst de Raad erop dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin *in concreto* aannemelijk dient te maken. Door louter naar algemene informatie te verwijzen, blijft hij hiertoe in gebreke.

Verder betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen heeft genomen totdat hij geen andere oplossing meer zag dan zijn land van herkomst te verlaten, maar blijft hij in gebreke dit verder toe te lichten of concreet te maken. Uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijken evenmin concrete voorzorgsmaatregelen. Verzoeker hekelt in dit kader dat *“verweerder op dit punt niet doorgevraagd heeft, zodat verzoeker alle onduidelijkheid uit de wereld kon helpen of meer details kon verschaffen”*, doch wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt tijdens zijn persoonlijk onderhoud en het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat hem gevraagd werd of hij nog iets toe te voegen had aan zijn verklaringen, waarop verzoeker negatief antwoordde (*Ibid.*, p. 16).

Aangaande de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming, herhaalt verzoeker dat hij *“middels wettelijke samenwoning en gezinshereniging legaal in België wenste te verblijven waardoor hij in bepaalde zin ook beschermd zou zijn”*. Verzoeker beperkt er zich met dit betoog toe zijn eerdere verklaringen te herhalen, waardoor hij de pertinente analyse van de adjunct-commissaris, waar terecht wordt vastgesteld dat het feit dat verzoeker een relatie had en op die manier in België hoopte te blijven in geen geval de mogelijkheid om asiel te vragen in de weg staat en dit bovendien geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij zo snel mogelijk alles in het werk stelt om buiten zijn land van herkomst effectieve bescherming te verkrijgen, waartoe verzoeker echter in gebreke blijft, niet in een ander daglicht kan plaatsnemen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing de *“meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan”*, beperkt hij zich tot loutere beweringen zonder ook maar één van de hoger aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. De Raad benadrukt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers relaas, doch wel dat verzoeker op basis van de door hem aangevoerde feiten geen persoonlijke vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde aannemelijk maakt. Hij toont niet aan waar een andersluidende interpretatie van de adjunct-commissaris tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat op de adjunct-commissaris geenszins de verplichting rust om in de motivering van zijn beslissingen alle elementen in het voordeel en in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen. Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de adjunct-commissaris bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De ambtenaren van het CGVS zijn onpartijdig en hebben geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn vrees voor de gewapende groeperingen in Colombia.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt die erop wijzen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïdoleerd.

3.3.5.3. Tevens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat uit de landeninformatie waaraan wordt gerefereerd niet blijkt dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze analyse geenszins en doet er derhalve geen afbreuk aan. De desbetreffende motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de landeninformatie waarnaar de adjunct-commissaris verwijst in de bestreden beslissing en stand houden in het licht van de recentere landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota neergelegd op 26 mei 2025, deugdelijk en pertinent zijn en door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten in zijn verzoekschrift, worden door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar hij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

3.3.9. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Waar verzoeker "*in meest ondergeschikte orde*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

S. WILLAERT